

02 Hij/Zij: De creatief

02 Hij/Zij: De creatief

Zoeken naar een vleugje anarchisme

Peter Driessen van Spil Games kocht gemeentewerf in Hilversum

Spilwerf Hilversum

(Foto's Jerry van der Weert)

Zijn lichtblauwe Mercedes Benz staat er nog van zaterdagavond. De klassieke cabrio is geparkeerd op het terrein van 'zijn' werf, voor twee ateliers, een vuurkorf en een verlaten houten stelling waarop met zwarte verf 'Bar' is geschilderd. Wilde avond gehad. Iets met zigeuners, haardvuur, gitaarmuziek en oude auto's. Peter Driessen is medeoprichter en jarenlang directeur van Spil Games, maker en exploitant van online-spelletjes. Vorig jaar besloot hij om zelf de voormalige gemeentewerf in Hilversum aan te kopen en er zijn bedrijf te vestigen: 'Ik heb een voorliefde voor oude dingen.'

Door Marianne Lamers

Peter Driessen laat een foto van het feest zien op zijn telefoon: verlegen lachend staat hij met een gitaar om zijn nek voor de ingang van een oude caravan, met de arm van een ranke zigeunerin om hem heen. Nee, zelf speelt hij geen gitaar, was leuk voor de foto. En het was een gekke avond, dus dat gebeurde gewoon. Het was een avond met een sfeer waarop hij stiekem had gehoopt toen hij in mei 2011 voor de eerste keer - op eigen houtje en illegaal - door de toen nog gekraakte gebouwen van de voormalige gemeentewerf aan de Mussenstraat in Hilversum dwaalde. Hij werd blij van de plek, vertelt Driessen: 'Ik zocht naar iets waar productiviteit en creativiteit samengaan. Het moest ook een beetje anarchistisch zijn, een beetje rommelig, niet te netjes en te gestileerd.'

Spil Games is in 2011 al lang niet meer de kleine jongen die het was toen Driessen het elf jaar geleden mede oprichtte. Het bedrijf heeft in 2011 al 300 - inmiddels 350 - werknemers en een jaarlijkse omzet van tientallen miljoenen. Een nieuwe plek voor het almaar groeiende personeelsbestand was dus hard nodig. Vanuit de voormalige pillenfabriek waarin Spil was gevestigd, keek Driessen uit op de 1,8 hectare grote gemeentewerf aan de overkant.

'Als opdrachtgever wil ik mijn eigen ideeën realiseren, dus niet die van de architect en ontwikkelaar.'

Het terrein fascineerde hem al langer, zegt Driessen nu: 'Ik heb een voorliefde voor oude dingen. Zo ben ik gek van klassieke Engelse en Duitse auto's. Mercedessen, prachtig. Die van mij komt uit 1966. Die liefde voel ik ook voor oude gebouwen. Het verleden dat zich daar heeft afgespeeld, dat zie je erin terug.' Driessen besloot het terrein zelf aan te kopen: 'Dan ben je veel flexibeler dan dat je aan allerlei projectontwikkelaars en architecten vast hangt. Die hebben vaak een vast idee waardoor er weinig ruimte overblijft voor eigen ideeën.'

Creatieve campus

Van het oorspronkelijke plan om de 3000 vierkante meter naast een horeca- en een bedrijfsfunctie ook een hotelfunctie te geven, is Driessen terug moeten komen. Te duur: 'De financiering vanuit banken valt tegen.' Driessen heeft nu vijf architecten gevraagd een nieuw ontwerp te maken voor het terrein. Daarbij is het nog steeds de bedoeling dat de werf een

creatieve campus wordt, waar ruimte is voor Spil zelf en waar kunstenaars en commerciële bedrijven een plek kunnen huren. Juist ook kunstenaars, zegt Driessen: 'Het is voor mijn eigen bedrijf ook inspirerend om zulke mensen om me heen te verzamelen.'

'We willen onze mensen de creatieve vrijheid van denken geven', aldus Peter Driessen (Foto: Jerry van der Weert)

Het eerste gebouw, de voormalige gemeentelijke werkplaats, is in februari van dit jaar al opgeleverd en doet dienst als bedrijfsruimte voor Spil. De restauratie-architect die hiervoor in de arm is genomen, zal voor de andere gebouwen op het terrein niet meer meedenken. 'De staat waarin deze gebouwen verkeren, is veel slechter dan de mooie, karakteristieke werkplaats. Een restauratie-architect is hiervoor dan ook niet nodig, ook omdat we vinden dat er meer out of the box gedacht moet worden. Bovendien zou het te duur zijn.'

Dozenconstructie

Driessen zal echter ook bij de andere gebouwen de 'oudheid en de vorm intact laten, maar dan iets ruwer': 'Van binnen iets minder mooi, omdat we een soort dozenconstructie in het gebouw plaatsen, maar dan wel goedkoper. Zo kunnen we een lagere vierkante meterprijs doorberekenen naar onze huurders.' Dat geen van de gebouwen op het terrein een monumentale status kent, hielp hierbij: 'Op die manier konden we meer doen voor lagere kosten.' Het tweede deel van de transformatie van werf naar campus moet begin 2015 klaar zijn. In 2020 hoopt Driessen dat de campus floreert.

De oude gemeentewerf past perfect in hetgeen hij met zijn bedrijf wil uitstralen: 'Als je groter wordt, heb je toch een bepaalde cultuur die je wilt creëren. In de Spil-cultuur is het enerzijds vrij strak geregeld met harde deadlines, maar willen we mensen ook de creatieve vrijheid van denken geven. Dat is een wisselwerking.' Hij wijst op de bakken met tuinaarde die voor de ingang staan: 'Eén van de werknemers wil tuinieren en zijn eigen sla verbouwen. Dat zijn dingen die ontstaan op zo'n terrein. Die vrijheid geef je, die faciliteer je.'

Hij herkent zich in de uitspraak van de Amerikaans-Canadese publiciste en stadsactiviste Jane Jacobs: 'New ideas often need old buildings'. Het doet hem denken aan vastgoedmagnaat Cor van Zadelhoff, die onlangs een zelfde soort uitspraak deed: 'Niemand wil meer in van die onpersoonlijke kantoorpanden langs de snelweg zitten, maar meer in de stad of verankerd in een oude kern. Dáár is waar veel mensen het nu zoeken.'

'Het gevoel dat je op een plek zit waar met nijverheid is gewerkt'

Hij ziet het terug in de belangstelling die ondernemers tonen in het huren van bedrijfsruimte op de Spilwerf: 'Zij hebben dezelfde beweegredenen om er te zitten als ik: de creativiteit, de oude uitstraling, de gevoelswaarde, een bepaalde uitstraling waardoor ze net even iets bijzonderder zijn dan de ander. Het cachet, de sfeer die oude gebouwen geven. Het gevoel dat je op een plek zit waar met nijverheid is gewerkt.' Dat probeert Driessen ook terug te laten komen in en om het pand. Zo zijn de schommels bij de ingang - gemaakt voor kinderen uit de buurt én voor werknemers - gemaakt van oude balken uit de oude fabriek. Hij wijst: 'Kijk, dat waren de rails waar de takels aan hingen.'

Niet alleen het contact met de buurtkinderen is goed, maar ook dat met hun ouders: 'Die waren blij dat wij erin kwamen, omdat er krakers inzaten die voor overlast zorgden. We hebben ze uitgenodigd om de eerste ideeën te bespreken en dat willen we straks nog een keer doen. Daarnaast willen we een projectmanager aanstellen die bepaalde evenementen voor de buurt gaat organiseren.'

Stap voor stap uitbouwen

We lopen langs wat ooit een smederij was. De zwartgeblakerde stenen van de smeedoven die er vroeger zat, zijn nog duidelijk te onderscheiden. En ook de bakken om de paarden in vast te zetten om ze nieuwe ijzers onder te slaan. Driessen: 'Het zou mooi zijn om hier een bakkerij in te vestigen. Dat ambachtelijke, dat oorspronkelijke, probeer ik te behouden.' Op den duur moet het een 'klein dorpje' worden: 'Iedere ochtend vers brood. En dan nog een plek voor verse koffie en zo bouwen we de werf stap voor stap uit.' Enthousiast zegt hij: 'Ik voel liefde voor zo'n oud pand. Daarom is het ook zo belangrijk dat er mensen inzitten die plezier hebben en er iets van maken. Ik word altijd heel vrolijk als ik hier rondloop.'

Meer interviews

[Hij/zij: Mannen van as;](#)

Martin Vissers en Hans de Kluyver

[Hij/zij: De matchmaker;](#)

Sylvia Pijnenborg

[Hij/zij: Zwolse doorbijter;](#)

Wim Waanders

[Hij/zij: Groothisbestemmer;](#)

Sylvia Lisapaly

[Hij/zij: De speurder;](#)

Richard Schul

Binnen in het verbouwde kantoor wijst hij op de open plafonds waar alle verwarmingsbuizen en constructies nog te zien zijn: 'Hier was een systeemplafond bedacht: ik dacht het even niet. Bepaalde afwerkingniveaus zijn helemaal niet nodig voor zo'n pand. Neem nou de dorpels: die hadden ze eerst in natuursteen bedacht, maar wie ziet dat nu?' En dus zitten op bepaalde plekken de olievlekken nog op de muur, kan je oude verfresten ontdekken en bladdert de roest van de ijzeren pilaren.

Toegegeven: hij had liever gehad dat het gebouw was zoals zijn oude Mercedes, met de originele lak, 90.000 kilometer op de teller en de originele motor er nog in: 'Zo een waar je zo mee weg kunt rijden. Dat is toch fijner dan dat je een auto koopt die je helemaal uit en in elkaar moet schroeven en waarvan je de lak nog moet polijsten. Daar gaat meer energie en tijd in zitten.' Maar ach, aan de andere kant: 'Dit is iets meer gedoe, maar dit is ook wel weer lachen. Hier ontstaan tijdens een wandeling steeds weer nieuwe ideeën. Dat ik hier mijn fantasie lekker de vrije loop kan laten, daar word ik heel blij van.'